

els artistes

Un relat de: [quetzcoatl](#)

Sóc un espiral. Tinc un nucli inquiet que expulsa enfora els sentiments. La meva ment centrífuga la sang que demana escapar-se dels dits cap als fulls les teles i l'erma matèria. Tot llenços en blanc amuntegats davant la porta de l'abisme.

Què ens depara el futur? Som huracans que autocreem revolucions personals de sons, colors, gustos i sensacions; com travessarem el llindar de la porta? Tinc por que el que ens hi trobarem pugui destruir el nostre univers de creació; potser la banalitat pot anular l'art? Potser el passotisme, potser l'escepticisme... Que les ombres hi siguin sempre, però per dins de la llum! Un ou de colors que vessa gotes de pintura sobre una tela (fosca). El que interessa és seguir endavant, ni que sigui cap a l'abisme o la paradoxa, però recreant-nos constantment en l'experiment de viure. Tot és nou, tot sorprèn i ho assimilem (o no) i ho comprenem (o no); si més no juguem amb la matèria i l'acabem estimant en el record, com les coses que s'estimen d'aquella manera nostàlgica, sota una manta de boira i gris. Les etapes de la vida, com pedretes disposades les unes sobre les altres formant una piràmide cap a l'evolució; una piràmide erosionada pel vent gelat del misteri.

No us agradaria allargar el braç i acariciar els planetes? Com qui passa el palmell de la mà per un llenç nou...